SEMANARIO
O LAVRADOR
Caixa Postal — 666
Curitiba — Paraná — Brasil

Redação e Administração:
Rua Augusto Stellfeld 799

Diretor e Proprietario:
Nicolau Woytowetch

O LAVRADOR
ХЛІБОРОБ

— ТИЖНЕВИК

ПЕРЕДПЛАТА:

Річно: кр. 60.00
Піврічно: „ 35.00
Для Арґентіни: 25 песів.
Інші краї: 4 ам. доляри.
Поодиноке число: кр. 2,00

Ціна оголошень
після умови.

Ч. 25 (1080) КУРІТІБА, 13. серпня, 1953 РІК ВИДАННЯ XXX

ПІДСТАВНА ОСОБА КРЕМЛЯ

Після зняття Мельнікова вже відбулися два пленуми ЦК КПУ (центрального комітету комуністичної партії України). Здебільшого такі пленуми нічого особливого собою не являють. На них збирають партійних погоничів, що їх Москва приставила до українського народу, й вичитують тим погоничам нові вимоги Кремля до окупованої України. Звичайно на тих збіговиськах довірені представники червоно-російської імперії домовляються, в який спосіб з нашої поневоленої Батьківщини можна потягнути більше хліба, вугілля, цукру та інших народніх дібр. Домовляються вони й про дальші заходи боротьби з масовим спротивом українського населення загарбницькій політиці большевиків. Той спротив, як і взагалі всі визвольні устремління нашого народу, комуністична Москва називає „українським буржуазним націоналізмом". Часто пленуми ЦК КПУ скликаються з метою підтримати те, чи інше рішення кремлівського проводу, особливо в справі різних численних чисток, боротьба з опозиціями, чи з якоюсь „агентурою міжнародного капіталізму".

Досі світова громадсько-політична думка на пленуми ЦК КПУ не звертала майже ніякої уваги. Але до останніх двох вона виявила неабияку зацікавленість і по своєму оповіла про них в часописах і радіо різних країн. Справа в тому, що ті два пленуми, як підкреслили всі без винятку закордонні оглядачі, відбулися під проводом А. І. Кириченка — теперішнього першого секретаря ЦК КПУ.

Відкинувши конкретні умови совєтської дійсности, треба сказати, що Кириченко, як певна політична постать, справді „народився в сорочці". Від того самого дня, коли затвердили його на посаді першого секретаря ЦК КПУ, він відразу попав у поле зору міжнародньої преси й політики. А про попередника Кириченка — Мельнікова, — широкий світ сказав своє слово лише тоді, коли його усунули, хоч він був кілька років секретарем ЦК КПУ.

В той же час Кириченко зовсім не належить до числа відомих комуністів українського походження. Це не Хвильовий, Шумський, Скрипник, або навіть Любченко, Чубар, Петровський... Він досі був на становищі самої звичайної „сірої порції" комунізму, що її так старано виготовляв Сталін. З його іменем геть нічого помітного не пов'язано. Кириченко до сьогодні не був не тільки політичною, а і взагалі особистістю в належному розумінню цього слова. Слухняний виконавець, без власних думок, ідей, ініціятиви. Завжди лише пильнував того, що говорили й робили грубші за нього риби, намагаючись ніколи не виходити за межі вказаних йому колій. Таким чином, він до останнього часу тримався виключно в тіні, не вирізнявся в численому колі партійних працівників. За Мельнікова він був помічником останнього (другим секретарем ЦК), а так, просто кажучи, людина майже без імени.

В чім же тоді справа, чому такий успіх, такий широкий розголос?

Лише тому, що Кириченко походить з української нації.

Вільний світ добре знає — досі всі совєтські диктатори на Україні були чужинці; сьогоднішній же диктатор — українець. Ото ж, світова громадсько-політична думка пильно стежить за першим секретарем ЦК КПУ, придивляється, як він ставитиметься до народу з якого походить і, що з ним взагалі вчинить пізніш Москва. До особи Кириченка чужинецькі чинники нав'язують і ніби зміну кремлівської політики щодо України.

Про перший пленум ЦК КПУ під керівництвом нового секретаря, закордонні часописи сповістили, ніби він розглянув питання виробництва річей широкого вжитку та працю різних комунальних установ. Пленум визнав конкретний стан у цих галузях незадовільним і накреслив низку заходів до поліпшення його.

Другий пленум відбувся в останніх днях липня. На ньому з промовою, спрямованою проти Берії, виступив Кириченко. Цій промові закордонні часописи й радіо надали особливо великого значіння. Крім переказів того, що перший секретар ЦК КПУ назвав Берію „ворогом народу", „зрадником", „буржуазним запроданцем" і т. ін., чужинецькі спостерігачі додають від себе: „Берію судять на Україні", „Кириченко обвинувачує", „Кремль шукає підтримки в українців" тощо.

Подібні пленуми вже відбулися в Москві, Ленінграді та в усіх національних республіках СССР. Але закордонна політично-громадська думка про них майже не згадує. Пленумам же ЦК КПУ, повторюємо, вона приділяє багато уваги саме тому, що на чолі цієї організації стоїть українець з походження.

Ми теж, звичайно, знаємо, що Кириченко походить з українців. Однак, ми також добре знаємо, що він робить і буде робити тільки те, чого хочуть у московському Кремлі. До такої ролі червона Москва вже його відповідно виховала й підготувала. Вона тепер вирішила всілякі прикрості українському народові чинити руками комуністів, вихідців з українців. Це їй зручно. Кириченко для Кремля сьогодні є вигідною ширмою, на яку, як бачимо, дуже зважають в широкому світі. Ризику ж в цьому Москва не має ніякого. Насамперед, вона вже добре попередньо перевірила кандидатуру Кириченка, цілком впевнилася в його яничарській вірності. В разі, чого ми не припускаємо, теперішній перший секретар ЦК КПУ захотів би „збочити" від червоно-московської генеральної лінії — його відразу зліквідують при допомозі МВД, війська, а навіть за участю особистих охоронців, чи помічників...

Ото ж особи Кириченка, Корнійчука, чи когось іншого, нічого приємного Україні й українському народові не принесуть. Вони були й залишаться надалі слухняними погоничами Кремля. Однак, ми вирізняємо той факт, що сьогодні червона Москва примушена діяти на Україні не безпосередньо, а за допомогою підставних осіб. Ви різняємо також те, що ліквідація Берії автоматично не потягла за собою ліквідації Кириченка з його оточенням. Замість цього Москва запропонувала Кириченкові, Корнійчукові та іншим, — самим привселюдно виступити з заготованими Маленковим обвинуваченнями проти Берії. Ото ж, у Кремлі здають собі справу, що мусять мати сьогодні на Україні підставних осіб, навіть на посаді першого секретаря ЦК КПУ, тобто диктатора поневоленої країни.

Це яскраво свідчить про все зростаючу силу спротиву українського народу, а також про бажання совєтів скріпити свої власні сили в передбаченні подальших міжнародніх ускладнень, міжнародньої боротьби.

Однак, український нарід, у вирішальний історичний момент, спроможеться сам сказати своє власне слово. В цьому йому не перешкодять ніякі підставні особи.

Ол. Ващенко

З УСЬОГО СВІТУ

Сеул. В Кореї розпочався обмін військовополоненими. Американські вояки, які вже повернулися з комуністичної неволі, в один голос скаржаться, що в полоні з ними поводилися вкрай погано. Охорона ставилася до полонених жорстоко, харчування було жалюгідне, медична обслуга майже зовсім відсутня. В наслідок усього цього чимало полонених померло. Крім того, багатьох американців відправлено до Китаю й до окупованої совєтами Манджурії. Про долю останніх на сьогодні нічого не відомо.

Представник військового командування США повідомив, що комуністи не хочуть звернути частину американських військовополонених. З цього приводу американське командування вдається з відповідним проханням до комісії нейтральних держав, що займатиметься справою дальшої репатріяції полонених.

Вашінґтон. Після подорожі до Південної Кореї і Японії, до США повернувся міністр закордонних справ, Джон Фостер Далес. Він провадив переговори з президентом Південної Кореї, Сиґманом Рі та з провідними державними діячами Японії. Далес повідомив, що Сиґман Рі зобов'язався додержуватися умов перемир'я

Далі міністр підкреслив, що в разі комуністи не відпустять усіх полонених американців, урядСША вживе відповідних заходів.

Пан Мун-Жон. Сюди прибула індійська делеґація, яка очолюватиме комісію нейтральних держав у справі полонених. Індійських делеґатів запрошено відвідати головний постій комуністичного командування та окремі військові частини північних корейців і китайців.

Токіо. В комуністичній Північній Кореї відбувається сувора чистка. Усунено керівника таємної поліції та 9 інших відповідальних працівників країни і їх розстріляно «за зраду». Знято з посади та заарештовано також міністра закордонних справ Північної Кореї, але його ще не страчено.

Острів Формоза. Військовий корабель червоного Китаю провадив навчальне плавання в Китайському морі. Матроси вчинили заколот, оволоділи тим кораблем, якого потім приставили до порту націоналістичного Китаю, Као-Сюн.

Париж. В королівстві Ляос (Індокитай) знову розпочався великий наступ комуністів. Війська французької співдружби народів ставлять рішучий опір по всьому фронті. В їхньому складі проходять підготовку спеціяльні батальйони для війни в тропічних хащах (джунглях).

Лондон. В останніх боях на Маляях забито одного з найголовніших провідників комуністичних заколотників, Чун-Чжуня. Командувач англійських військ на Маляях вважає, що смерть Чун-Чжуня є відчутною втратою для місцевих комуністів.

Берлін. На сьогодні голодуючому населенню Східньої Німеччини вже роздано понад два мільйони харчових пакунків з фондів американської допомоги.

В п'ятницю, 7-го серпня, комуністичні ударні загони вдерлися до західнього Берліну з метою зірвати розподіл пакунків, але їх розігнала місцева німецька поліція. Це вже другий з черги подібний випадок.

До Східньої Німеччини знову викликані совєтські танкові частини та війська спеціяльного призначення. Вони перебувають у стані цілковитого поготівля. В деяких містах виникли нові страйки й протикомуністичні демонстрації німецьких робітників.

Берлін. Серед совєтської окупаційної армії в Східній Німеччині провадиться велика чистка. Лише в місті Ерфурт заарештовано 150 совєтських солдатів і офіцерів, яких має незабаром судити військовий трибунал. Арешти серед совєтських військових відбуваються також в Хемніці, Магдебурзі, Ляйпціґу тощо.

Франкфурт. До Західньої Німеччини втік майор совєтських окупаційних військ. Йому вже надано право притулку політичного емігранта.

Москва. Закінчилася чергова сесія верховного совєта СССР. На ній виступив Маленков. В своїй промові совєтський прем'єр нахвалявся, що СССР також має і атомові і водневі бомби

Сесія схвалила усунення Лаврентія Берії і віддання його під суд.

Київ. У змаганнях на першість СССР цього року, зустрілися футболісти київського «Динамо» з футболістами «Локомотиву» міста Горький. В матчі вийшли переможцями кияни — вони забили у ворота противника 3 м'ячі, а в свої не пропустили жодного.

ВИЗНАТИ УКРАЇНУ Й БІЛОРУСІЮ

Підкомісія закордонних справ Палати Репрезентантів США затвердила резолюцію, яка вимагає негайного дипломатичного визнання України й Білорусії.

Резолюція, що її тепер має затвердити ще пленум комісії закордонних справ, закликає до нав'язання дипломатичних зносин з обома совєтськими республіками і голосить, що це було б висловом політики визволення.

В часі дискусії деякі конґресмени виступили з тезою, що такий жест мав би психологічний ефект серед українців і білорусів.

Правною підставою для евентуального визнання і нав'язання дипломатичних зносин являлась би приналежність України й Білорусії до ООН.

УНРАДА В СПРАВІ ДОЛЕНКІВСЬКОГО СЗСУ

Президія УНРади видала комунікат у зв'язку з публічними запитами та скаргами керівництва СЗСУ про неприйняття СЗСУ до УНРади, і в цьому комунікаті читаємо таке:

— СЗСУ досі не прийнято до УНРади з таких причин:

1. Через наявність у статуті СЗСУ пункту 2-го (згідно з яким членами цієї організації можуть бути неукраїнці й до них не ставиться жодних тих вимог, які ставиться в тому ж статуті до українців) і небажання керівництва СЗСУ відповісти на запити Президії дати роз'яснення щодо цього пункту. Запит до ЦК СЗСУ було офіційно поставлено ще півтора року тому, а роз'яснень цього пункту і досі не поступило, крім досить нетактовного листа від керівництва СЗСУ.

2. Закиди провідним особистостям СЗСУ я розбитті на церковному відтинку й небажання вживати будь-яких заходів до ліквідації цього розбиття.

3. Непопустимо вульгарний тон у листуванні керівних органів СЗСУ з Президією УНРади, що спричинило постанову Президії з 27. 5. 1952 року про припинення листування з СЗСУ та про перенесення питання прийняття його до УНРади для остаточного рішення на Третю Сесію УНРади.

ПОЧЕСНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

Вп. Іван Маренюк — 100 крз.
„ Микола Теодорович — 100 „
„ Володимир Ковальський — 100 „

„Чорна кішка"

Здавалось би, що тут надзвичайного — кішка чорної масти? Таких є безліч у кожному селі, в кожному місті. На них ніхто не звертає уваги, хіба, що їхні господарі, коли такі є. Але цього разу маємо до діла з особливою «Чорною Кішкою» — так ніби називається одна доволі численна підпільна організація в деяких національних республіках Совєтського Союзу.

Поодинокі недавні втікачі з поза залізної заслони розповідають про цю «Чорну Кішку» просто дивовижні речі. Нам ближче не відомо, як там в дійсності виглядає справа, тому обмежимось лише коротеньким викладом свідчень тих людей.

В столиці совєтської Білорусії, Мінську, є великий автомобільний завод. На тому підприємстві серед звичайних робітників працював таємний агент поліції («сексот»), Базаров. Перед святкуванням дня жовтневої революції минулого року, за доносом Базарова, МВД арештувало на автозаводі 18 робітників. Коли відійшли свята, на вулиці знайдено трупа Базарова з простріленою головою. До його одягу було прикріплено папірця з зображенням чорної кішки.

Незадовго по цьому випадкові стався збройний напад на пересильне приміщення для в'язнів. Тоді забито 9 вартових емведистів. Багато заарештованих втекло. Від події на стіні приміщення залишився великий напис: «Чорна Кішка».

Наприкінці грудня, в закритій партійній їдальні зібралася на вечірку чимала кількість комуністичних вельмож м. Мінська. Пиячили на 3-му поверсі. Десь після півночі учасники гульні відчули запах диму. Відкрили двері в коритар й побачили під собою довгі язики полум'я. Хтось з середини підпалив нижні поверхи. Кинулися мінські комуністи хто куди: одні пужнули навпростець через вогонь, інші стрибали з вікон на сніг, ще інші полізли по водозбігових рурах... На випадок наскочила міліція й пожежна команда. Ці, останні, побачили біля вхідних дверей будинку забитого охоронця, а поруч нього лежала лялька чорної кішки...

Центр Казахської республіки, Караганда, розташований серед густої мережі таборів рабської праці. Совєтські в'язні видобувають тут у шахтах кольорові метали та вугілля.

Начальником шахти ч. 17 був росіянин Борис Михайлович Смірнов. Він дуже зле ставився до в'язнів: погано їх годував, самочинно підвищував виробничі норми, затримував видання спецодягу, брутально лаявся тощо. Якось, у його робочому кабінеті, на стіл хтось поклав анонімного листа. В тому листі Смірнову пропонували поліпшити своє ставлення до ув'язнених робітників. Він на попередження не звернув ніякої уваги і все продовжував по старому. Через кілька днів невідомі люди, одягнені, за показами випадкового свідка, у військову уніформу, застрелили Смірнова. Коли його хоронили і взяли покришку, щоб накрити домовину, то на тій покришці вже була прибита... шкіра чорної кішки.

АМЕРИКАНЦІ ПРО ГОЛОД НА УКРАЇНІ

Сенатор Джон Кеннеді вніс до Конгресового Протоколу з 23 червня заяву в справі голоду в підсовєтській Україні в роках 1932 і 1933, в зв'язку з маніфестацією американських українців стейту Массачуссетс, що згадували цю трагічну подію В заяві стверджено, що голод спричинив Кремль для політичних цілей, щоб таким чином зломити опір українських селян проти примусової колективізації, чи взагалі всякий резистанс свободолюбних українців. „Щойно тепер,—читаємо в заяві,—по 20 роках, вільний світ розуміє, що такі речі в совєтах можливі, пізнавши справжню природу комунізму в Кореї, дізнавшися про Катинь та Вінницю та масову депортацію грецьких дітей". Заява кінчиться закликом до американського народу підпирати український нарід та інші народи поза залізною завісою, що ставлять опір комуністичним режимам.

Конґресмен Чарлз Керстен помістив в Конґресовім Протоколі з 25 червня свою промову, яку виголосив 21 червня в місті Чікаго, Іллінойс, в нагоди 20-ліття голоду в Україні на Жалібній Маніфестації, влаштованій Лігою Американського Роду в Гумболдт Парк. Ця промова поміщена в Протоколі під таким наголовком: „Визвольна сила Українського Резистансу могутніша від атомової бомби". Мабуть, тому, щоб ніхто не сумнівався в правдивості такого твердження, конґресмен Керсен заявив на самім початку промови, що він був свідком вибуху атомової бомби в Неваді й знає її страшенну силу. Але, каже конґресмен, є ще „багато сильніша сила, така вибухова сила, яка дуже небезпечна для комуністичної імперії поневолених націй, а вона знаходиться в 45 мільйонах поневоленого народу в Україні". Тільки „дивним дивом щойно недавно наші провідники ледве встигли визнати цю силу..." Потім слідує згадка про „страшну Голготу України", себто з підкресленням, що 6 мільйонів мучеників не вгинули даремно. Далі обговорив Керстен кремлівську „мирову офензиву", як черговий комуністичний обман. Найкраща відповідь на це, заявив при кінці конґресмен Керстен, це творення збройних сил з втікачів з-під совєтів, себто в першу чергу з України

КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Його скликав Комітет Українців Канади (КУК), розпочався в Вінніпеґу 8 липня і тривав три дні Цей Конґрес відбувається раз на три роки, вибираючи новий КУК. На Конґрес прибули делегати складових організацій КУК, а саме Братство Українців Католиків, Союзу Українців Самостійників, Українського Національного Об'єднання, Українських Канадійських Воєнних Ветеранів. Було кілька делегатів Української Робітничої Організації, що теж входить до КУКу. Прибули теж представники 11 інших канадійських українських організацій та установ, що зголосили бажання вступу до КУК. За винятком культурно-освітнього товариства, Української Євангельської Організації, всі ці організації постали в Канаді по другій світовій війні, а їхнє членство складається в переважній більшості з новоприбулих українців. Із них найчисленніші — СУЖЕРО, УНДС, ОДУМ, Пласт, Союз Бувших Українських Вояків. З наукових установ були представники УВАН та НТШ. Пленарні сесії Конґресу відбувались в присутності 600-700 людей.

Бразілійська преса про наших кооператорів

В „Інформаційному бюлетені" («Boletim Informativo») ч. 23, що його видає Департамент Сприяння Кооперації, вміщено передову статтю про першу кооперативу в Парані і навіть у Бразілії. З тої статті виходить, що українські поселенці, вокрема наш широковідомий громадський діяч, п. Валентин Куц, були основоположниками кооперативного руху на бразілійському терені. Нижче подаємо докладні витяги із згаданої статті, в перекладі на українську мову п. Юліяна Юркевича.

Перша кооператива в Парані

Для фахівців, що займаються вивченням кооперативної справи, подаємо відомості про першу кооперативу в Парані. Ці відомості є цілком певними, бо вони занотовані в офіційних установах від 15 січня 1920 року в місті Уніон да Віторія, Парана. Та кооператива називалася „Товариство Світло". Відомо, що вона заснована, як перша в Бразілії. Треба мати на увазі дату її започаткування — 15 листопада 1919 року. Складалася вона із самих рільників. Її очолював п. Валентин Куц, народжений 1883 року, помер 1948 року. Про нього п. Фабо Лус Фільо, що видав недавно книжку „Теорія і практика кооперативних товариств" пише:

„Він був дуже обізнаний з технікою кооперації, успішно пропагував серед людности кооперативні ідеї. Взагалі був добрим чоловіком, мав дуже здорові думки. Він пропагував духову ідею кооперації так само, як відомий нам кооперативний діяч Рошдал".

Свого часу в колонії Каразіньо хлібороби, більшість яких становили українці, опинилися в дуже скрутному стані. Вони не мали чим сплатити за куплені ними на виплату землі, ото ж могли надалі позбутися всього свого майна. Крім того, їм було потрібно придбати рівний ремант, насіння, худобу. Вони не мали й практики в обробці бразілійської землі. Бачучи таке невідрадне становище, п. Валентин Куц їм порадив, що тільки, як усі будуть працювати на кооперативних засадах, допомагати один одному, тоді зможуть покрити всі борги та придбати собі, що потрібно, а відтак дійти до економічної незалежности. Перейнявшись вірою в те, що спільними зусиллями можна осягнути успіхів у господарюванні, хлібороби. 1919 року, об'єдналися з згадану кооперацію. Засновники кооперативи схвалили продавати всі продукти, що їх даватиме сільське господарство. Кооператива поставила своїм завданням купувати машини для рільників, за які рільники мали сплачувати невеличкими частинами кожного місяця. Так само передбачалося створити дитячу школу. Щоб поставити кооперативу на ноги, місцеві селяни склали готівкою 3.205 крз. Це були тоді доволі великі гроші.

З тими грошима почала працювати кооператива „Світло", що насамперед відкрила крамницю по продажу хліборобам найпотрібніших річей, а також спродувала гуртом продукцію колоністів. Вже першого місяця обігові кошти кооперації дійшли 15 тис. крз. Основниками кооперації були: Дмитро Груба, Яків Шастало, Іван Шастало, Іван Повідайко, Гнат Ковалюк, Василь Безпалюк, Іван Пасьєвич, Олекса Безпалюк, Пантелеймон Клунник, Пилип Клунник, Ілля Ковалюк, Андрій Багнюк, Михайло Васильківський, Михайло Вірмаз, Петро Повідайко, Іван Стось, Валентин Куц і Ерміліно Жозе Кардейро. Агроном Валентин Куц був адміністратором, консультантом з сільського господарства, професором у школі, учив музиці, співам та танцям, а також доводилося йому бути лікарем, чи фельдшером, надаючи селянам медичну допомогу. Кооператива під його керівництвом, при діяльній допомозі всіх членів, дуже добре розвивалася і виконувала всі взяті нею зобов'язання. Деякі члени кооперативи, бачучи, як вона швидко розвивається і маючи власні ліси з пінььорів, імбуї, кедра тощо, організували інше товариство, але відокремлене від цього, що мало назву „Товариство Дніпро". Засновникам нового товариства пригадалася славна ріка Дніпро тому, що більша частина з них походила з придніпрянських місцевостей. Вони відкрили тартак. Та створення цього окремого товариства призвело до занепаду „Світла". Між іншим „Дніпро" завинило „Світлові" 14 тис. крз., які не повернуло.

Кооператива „Світло" проіснувала 10 років, що не є малим часом, беручи під увагу тяжкі часи загальної кризи та відсутність на ту пору сприятливих урядових законів для кооперації

Цій кооперативі належить признати, що вона прорубала дорогу кооперації в нашій країні, що вона кинула перші ясні промені цієї великої ідеї, так, як, того хотів її фундатор п. Куц. Вона, на конкретному прикладі показала. як треба підносити добробут дрібних хліборобів.

Напевно «Світло» існувало б і сьогодні, якби не були помилки адміністративного характеру, до чого ще долучилася страшенна повоєнна економічна криза в усьому світі.

(F.M.S.)

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД «ХЛІБОРОБА»

Вп. Володимир Сильвиненко 100 крз.
„ Юліян Сисак 100 „
„ Дмитро Березовський 20 „

*Поділ року на чотири пори, весну, літо, осінь та зиму впроваджено щойно 50 року перед Христом. Перший вжив цього поділу грецький математик Гіпократ. До того часу ділено рік лише на дві пори: літо та зиму;

З ВЕСІЛЛЯ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Під час шлюбного прийняття з нагоди вінчання п. д-ра Володимира Любого з панною Тередою Ящинською, батько молодого, п. Андрій Любий, даввішній фундатор Хліборобсько-Освітнього Союзу, провів серед гостей грошову збірку на пресовий фонд заслуженого українського часописа в Бразілії—«Хлібороб». Всі жертводавці бажають «Хліборобові» доброго розвитку й щасливої праці для добра всього нашого громадянства.

Присутній

Подаємо листу жертводавців:

Вп. д-р Володимир Любий—300 кр.
„ Олександер Чохан з дружиною— 70 „
„ Володемир Шудш з дружиною—100 „
„ Карліньос Спровієрі — 20 „
„ Андрій Любий —100 „
„ Гнат Ящинський з дружиною—100 „
В. пані Марія Міранда — 20 „
Вп. Сергій Дувець — 20 „
„ д-р Нестор Любий —200 „
„ Олександер Ящинський— 50 „
разом 980 кр.

За добрі побажання і щедрі пожертви всім жертводавцям Редакція «Хлібороба» складає свою найщирішу подяку.

Юрій Буряківець

ВЛІТКУ

В спеку мої береги посмутніли,
Сонце заходить за сизий заплав.
Вечір у обріях чайкою квилить,
В неї на лузі хтось діток забрав.
В шумах їй кажуть густі очерети:
—Виведеш інші, де жовті піски...—
Мати на березі: "Сину мій, де ти?..—
Хиляться лози над плесом ріки.
Син окунів привезе із улову,
Кіт стане нявкати, пайки чекать.
Вигляне місяць широкий з діброви,
Стріхи покропить замислених хат.
Ліс задрімав в нерозгаданих чарах,
Мавка шукає когось серед мли.
Там в трясовинні зійшлися примари,
Дивну сопілку на лузі знайшли.

* * *

Полісся, Полісся,
О, пісне моя!
Голос підніся,
До нот солов'я.
Приснися, приснися, о, згублений край,
Полісся, Полісся—
Гіркий молочай.

* * *

Прогремить понад хмарами Віз,
у рибалок просушиться сіть...
Помандрую я вранці за ліс,
Щоби краю красу полюбить.
Я огляну свої береги,
Плітників, що рікою пливуть.
Від озер донесе вітровій
Пісню з дальніх осель косарів.
Чапля злякано в тиші давінкій
В небо злине від чорних корчів.

Олена Звичайна

ЩАСЛИВА ГАННА

(Закінчення)

Чоловічки Ганнниих очей розширились до болю, до божевільного крику, і вона замовкла, уп'явшись своїми нерухомо-закляклими очима в кут. Вона, напевно, не бачила тими очима того, що було поруч... Зате бачила щось інше... і вперто дивлячись у куть, вела далі:

—І покинула я свого Йвана під отим деревом воронам на харч. Це ж гріх! Як думаєте? А сама, взявши дитину за руку, знову до Харкова помандрувала... А мандруючи, думала... Тоді рішилася я свою Юстинку (мою єдину дитину!) на базарі покинути... Жаль мені серце на дрібні клапті покраяв, але... що мала робити? Була моя дитина вже дуже слаба, і не могла я чекати, поки опух від живота до серця підступить... Чуло моє материнське серце, що без їжі вона ось-ось закриє свої оченята... А які гарні в неї оченята були колись—до голоду—якби тільки знали! Ви не думайте, що Юстина мала личко поцятковане віспою, як у мене! Н! ні! Вона гарна й розумненька—дівчинка! Вірите?

—Вірю, Ганно!

—Так от,—була в той час серед селян чутка, ніби влада осиротілих селянських дітей до приютів забирає. Отож, покинувши на базарі, зроблю я її сиротою, ну і... попаде вона до приюту, а там їй їсти дадуть...

Тут у Ганни в горлі заклекотало, забулькало, з грудей вирвався зойк, від якого в мене отерпли пальці, і... сльози, прорвавши, нарешті, греблю Ганниної терпеливости, повінню вмили її обличчя...

Я не спиняла її, я не казала „не плачте!" Я знала, що довго-стримуваний біль душі мусить вирватися на зовні. У нас—жінок він виривається сльозами, і сльози лікують наш біль..

Упавши головою на стіл, Ганна плакала, здригаючись усім своїм міцно-збудованим тілом. А я знову ще тихше пестила рукою її передчасно-посивілу голову і терпеливо чекала. Я знала, що вона неодмінно розкаже мені про те, як покинула вона свою Юстинку на базарі... Не розказати, не спорожнити до дна свою душу вона вже... не може!

—Чуєте?!? На Благовіщенському базарі покинула я свою маленьку,—уривчасто, пошепки вела Ганна далі:—Кажу їй,—„Стань отутечки, моя доню, та зачекай за мене! А я піду хлібця куплю!"—„А звідки ж у Вас гроші?"—питає. „А я на вулиці трояка знайшла!"—брешу їй. Бачу,—повірила, стала слухняно на вказане місце й стоїть... Тоді я щодуху—щосили пішла геть, не оглядаючись... Іду, біжу, сльози мені шлях затуманюють, а вона—маленька все перед очима в мене стоїть. Не витримала я.. Спинилася, і... самі ноги понесли мене назад — на базар—туди, де я своє дитятко єдине напризволяще покинула...

Ганна спазматично ловить повітря, голос уриваеться, а великі сильні мозолясті руки тремтять дрібно-дрібно. Мовчки подаю води. П'є жадібно, захлинаючись, і... знову веде далі...

—Прийшовши вдруге на базар, сховалася я за ворітьми великого будинку та й звідти поглядаю на мою Юстину. Я її бачу, а вона мене—ні... Стоїть на тім самім місці, на всі боки оглядається, мене шукає... та раз-у-раз кулачками сльози втирає... якась бабуся дала їй чималий шматочок хлібця. Юстинка, бачу, проковтнула його, не жувавши, та ну ще дужче — на ввесь голос плакати...

Скільки годин я тамечки вистояла,—не знаю... Коли бачу, починають люди з базару розходитись... Цілий натовп всякого люду суне попри ті ворота, де я заховалася. Як та хмара, що затуляє сонце, так і вони затулили від мене мою Юстину... Не бачу її, млію з розпуки... Аж, нарешті, розійшлися... і тоді побачила я, що базар—порожній, а на нім—кільканадцятеро покинутих дітей селянських. Вони всі плакали, боязко збиралися до купи, тулилися одне до одного,—молодші—до старших, ну чисто, як ті курчата, що раптом лишилися без квочки. Але голосніше всіх плакала моя Юстина... Чи вірите мені?

—Вірю, Ганно!

—Присягаю Вам, що з-поміж плачу інших дітей я чула її плач, її крик „Мамо, де ж Ви?!? Я бачила її всю,—маленьку й перестрашену з великим животиком і русявим волоссячком... Я бачила, як вона оглядалася довкола, мене шукаючи... Батька ж не могла вже шукати, бо знала, що ми його в полі під деревом.. воронам на харч покинули..

І саме в цій хвилині пригадала я собі, що я ж обіцяла їй повернутися з хлібцем... Обіцяла і... одурила! Юстина вже знає, що мама одурила її! Як опечена, вихопилася я з за воріт і птицею полетіла до своєї дитини.

Уже й небагато лишилося мені бігти, уже й мала я гукнути їй, „Не плач Юстино! Мама—ось-де!", коли... у цю ж таки мить де взялося вантажне авто межи мною та купкою селянських дітей.. Я мусіла спинитися на місці; думала — воно проїде собі далі, коли дивлюсь, а воно завертає до гурту дітей. Тоді я прожогом повернулася назад. і знову сховалася за ворітьми... На власні очі бачила, як віскочили з того авта три міліціонери, і як вони тих дітей, неначе кошенят, до авта повкидали. Моя Юстина потрапила до авта останньою: її схопив рудий високий міліціонер іззаду за полотняну сорочечку... І я бачила, як вона повисла в його руці над повним уже автом, і я чула її крик, коли вона, падаючи, вдарилася грудьми об край авта...

Усе це зникло швидко, як страшний сон... Я й не счулася, як те авто, загуркотівши, зчикло мені з очей... Тільки пригадую собі, як стала я сама—самісінька край дороги й довго ще дивилася на базар: він був уже зовсім порожній... Ні авта, ні тих страшних міліціонерів, ні гурту дітей селянських, ні Юстини... Нікого й нічого!.. Пустка...

—І з тої пори Ви Юстинки не бачили?

—Не бачила!

Я дивилася Ганні в очі: вони пом'якшали, втративши властивий їм вираз моторошної перейнятости якимось неповторно-страшним видовищем: неначе все те, що відбулося на екранах її чоловічків, вклялося відразу повінню слів та зливою сліз у мою закриту від людського ока хату, в мою відкриту для Ганниного горя душу...

Ми обидві сиділи мовчки... Ганна знову, не кліпаючи, уп'ялася в кут кімнати, а я була так приголомшена, що боялася порушити необережним словом цю сувору мовчазність великого людського горя... Минали довгі хвилини, а Ганна вперто й нерухомо дивилася в далечінь своїх спогадів і не бачила того, що було поруч... Мабуть, і мене не бачила...

Раптом підвелася, глянула розгублено довкола, звичним рухом зав'язала на голові хустку і попрямувала в кут до корита з білизною, а на столі лишилася миска з м'ясом та кашою.

Білизна пищала, плакала й хлюпала приборкана й слухняна в Ганниних великих сильних руках... Я мовчки господарювала в хаті.

—Оце зароблю у Вас грошей і наступного вихідного дня поїду до Золочева. Буде за що квиток купити, буде й на гостинчика для Юстинки!

Я глянула на Ганну і остовпіла: вона це чи не вона? Її звичайно закам'яніле обличчя жило, сяяло й світилося, а її зм'якшені великі розумні очі випромінювали цілий каскад золотих ласкавих промінчиків.. Так буває, коли на небі крізь безнадійно-густі та грізні хмари зненацька проб'ється іскристе проміння переможного сонця...

—А чому ж саме до Золочева Ви поїдете?

—Бо в Харкові я вже геть чисто всі приюти обходила: кажуть,—нема моєї Юстини! А в Золочеві ж, чуєте, теж дитячий будинок є... Це ж під Харковом! Мабуть, таки туди й завезено її...

З тої пори Ганна частенько забігала до мене: заскочить, бувало, увечері на хвилину, щоб про Юстину поговорити, щоб порадитись...

Вона не знайшла Юстини ні в Золочівськім, ні в інших дитячих будинках Харківщини. Не допомогло й моє листування в цій справі...

Приблизно через півроку сталася подія в житті Ганни: мабуть, хтось доніс на її хазяїв, що тримають у себе колишню куркульку—не члена спілки домашніх робітниць. Прийшов інспектор спілки, склав про це протокола, оштрафував хазяїв Ганни, і...

—Що ж я маю тепер робити?—в розпачі питала мене Ганна:—знову ходити з простягненою рукою?

—Ні! Ночуйте сьогодні в мене, а там видно буде.

Я порекомендувала Ганну, як дуже добру прачку, своїм знайомим, а ці останні—іншим родинам, і... Ганна з часом зробилася фаховою прачкою. Нею були задоволені, і дні її були „на розхват"... Щоправда, працювала тяжко, але ж була нагодована, ще й гріш почала складати. Мешкала десь на передмісті, наймаючи собі "кут" себто ліжко, столик

УВАГА ДІТЯМ!

РОЗВИТОК І ПЛЕКАННЯ ВОЛОССЯ

Приблизно в третьому місяці після народження починає розвиватися наше волосся з епідермісу—верхньої верстви шкіри. Корінь росте в глибину, відтак грубіє і перетворюється в так званий бульбус, на якому лежить волосна папіла з безліччю нервів та судин і вона властиво спричиняє ріст волосу, виживляючи й зміцнюючи його.

Волосся, приміщене в так званих волосних колах—від 4 до 6 волосин. Кожний волос має м'яз, оректор і внутрішні товщеві залози. Колір волоссю надає питомий пігмент та вільне проникнення повітря до клітин. Волос мусить дихати—тоді він живий.

Волосся дитини пухке й вовнясте, воно дуже чутливе, тому потребує спеціяльного догляду. Не вживайте під час миття дитячого волосся віяких грубих середників, алкоголічних (лужних) мил, алкоголю взагалі, що тільки висушує волосся.

Купуйте спеціяльні дитячі мила та м'які щіточки. Останні запобігають подразненню субтильної шкіри голови дитини. Робити всякого роду ондуляції дитині суворо забороняється.

Загалом наше воллосся має двох ворогів: алкоголь та мінеральні олії. Алкоголь розчиняє товщеві краси, що виконують важливу функцію, а також збільшує секрецію залоз, замість її гальмувати.

Мінеральні олії дають щоправда блиск нашому волоссю, але затримують порох та різні мікроби, яким температура сприяє прискорено розвиватися. Тому треба вживати олії, які вечором можна стерти вогким рушником. Щіткувати волосся слід відповідно до сили спротиву його валягання. Парфумувати волосся краще тоді, коли воно після миття голови ще вогке. Краще не вживати тих парфумів, хемічний склад яких вам не відомий. Засадничо волосся треба мити кожних два тижні.

Хто у волоссі має багато порохві, мусить вживати відповідні середники — різні сіркові препарати, ароматичні есенсії тощо. Порохня вказує на недоживлення шкіри голови. На такій шкірі ніколи не поросте здоровий волос. В тяжчих випадках треба вдатися за порадою до лікаря, бо занедбання лікування порохні може призвести до передчасного лисіння.

Добре пильнуйте, добре доглядайте волосся дитини!

Франц САМОХВАЛ

і четверту частину кімнати. До мене рідко навідувалась.

Десь у літку 1936 року хтось рішуче постукав до моїх дверей. Відчинивши, я побачила дуже бідно, але вже „по-городському" вдягнену Ганну. Привітались.

—Сідайте, Ганно! Давно Вас не бачила.

Розмова, розуміється, знову була про Юстину. Ганна вже працювала в пральні й хотіла взяти дочку офіційно на своє утримання. Я написала заяву з проханням відшукати Юстину Безлущенко, яку мати хоче й має змогу взяти на своє утримання. Ганна з труднощами підписала своє ім'я та прізвище. За допомогою одного знайомого мені пощастило спрямувати цю заяву на певні рейки але... наслідки були дуже сумні: Юстини Безлущенко в дитячих будинках УССР не знайдено.

Пам'ятаю місяців через три під час нашої наступної розмови мені довелося прочитати цю відповідь Ганні аж двічі: мовчки, з німим жахом фіксувала вона своїми, надто широко-розплющеними очима цей невеличкий папірець, що приніс їй таку страшну вістку.

—А як думаєте, може, вони тих опухлих дітей селянських зовсім не до приюту повезли?!? Може, їх повикидали вмирати десь у ліс або в полі, як викидали в той час разом із мерцями живих іще селян?!? Як думаєте?!? Скажіть мені!!!

Моторошні чоловічки Ганниних очей гострими свердликами уп'ялися в саму глибінь моїх очей і нишпорили на дні моєї душі, благаючи відповіді:

—Скажіть мені правду, якщо знаєте!

—Цього я не знаю, Ганно!

* * *

Від авторки: „Щасливу Ганну" написано на підставі **фактичного матеріялу.** Якщо Ганна ще живе, то їй уже понад шістьдесят. О. З.

НАШ КОЖНОЧАСНИЙ ПРИЯТЕЛЬ

У нас, в українців, чомусь віддавна заведено так, що добре ми пишемо тільки про мертвих. Проте, ті мертві колись були живими і за свого життя зробили багато корисного для загальної справи. Але тоді це обходили мовчанкою. Чому? Відповідь на це просто неможливо дати.

Ми вирішили зламати подібну дивну „традицію" і написати добре про живих людей, про наших сучасників, діяльність яких заслуговує на загальну увагу й пошану.

Всім нам, у Курітібі та й поза нею, є достатньо відомим ім'я славного лікаря БОГДАНА Н. КОБИЛЯНСЬКОГО.

Д-р Богдан Н. Кобилянський в день закінчення Паранського Університету (1948 р.)

На цьому місці, для порівнення, варто згадати відому п'єсу Ол. Корнійчука, „Платон Кречет". Головний герой того твору „стовідсотковий совєтський лікар". Скільки в ту постать автор втілив казенного пафосу, позування, холодної розмірковавости, крижаної „неприступности" та удаваної „вищости"—годі переказати. Лікар Платон Кречет не викликає до себе симпатії, нікого не зворушує своїми вчинками, не має доступу до людського серця. Він взагалі менше є людиною, а більше „продуктом" свого нещирого, підступного, егоїстичного совєтського суспільства.

Зовсім не те Богдан Н. Кобилянський. Досить короткого першого знайомства, щоб кожний відчув найкращу, найщирішу приязнь до нього.

Молода людина, всього 31 рік. В її запасі—ціла вічність. В її наявності сьогодні—водоспад енергії, життєрадісність, дотепність, надзвичайне бажання чим будь допомогти іншому. Коли перебуваєш у товаристві нашого знаного лікаря завжди доводиться спостерігати, як він намагається свій запал, свій мажорний настрій передати співбесідникам, примушує їх забути про давні недуги, а часто і про похилий вік.

Велика кількість українців, особливо з нової еміграції, вже побували під лікарським доглядом п. Б. Кобилянського. І, що характерно, зовсім не рідко, не вони шукали свого лікаря, а він сам знаходив їх і подавав належну медичну допомогу, ніколи не числячись не тільки з витраченою працею, а не раз і з вартістю ліків. Він добре знав, що новоприбулі, в незвичному для них тропічному кліматі—насамперед потребують фахових лікарських порад, а то й обслуги. І він, не зважаючи ні на дощ, ні на бездоріжжя, ні на пізній час—на перший же поклик—завжди спішить туди, де без лікаря не можна обійтися.

По праву може пишатися своїм сином заслужений український діяч в Бразілії, Голова Хліборобсько-Освітнього Союзу п. СТЕПАН КОБИЛЯНСЬКИЙ. Він і його дружина виховали в своєму синові найкращі якості: п. Богдан є добрим фахівцем, постійно бажаним учасником дружньої розмови і дійовою особою в нашому громадському житті. Він віддавна є в членах Хліборобсько-Освітнього Союзу, буває на всіх наших академіях, виставах, балях, фестах, тобто, органічно пов'язаний з перебігом усього нашого життя.

У порівнянні з Корнійчуковим Платоном Кречетом—усі чисто переваги на стороні п. Богдана Кобилянського. Хоч першому теж не бракує фахової досконалости, але умови режиму й виховання позбавили його відкритої душі, щирого серця, звичайної людяности й справжнього гуманізму. Платон Кречет старанно лікував лише совєтських можновладців, Богдан Кобилянський свої знання віддав народові. І робить він свою велику справу тихо, непомітно, без казенного пафосу, спокійно, зате щоденно й систематично.

З великою приємністю присв'ячуємо його невтомній, винятково корисній, п'ятирічній діяльності лікаря ці свої скромні рядки признання.

О. В.

д-р Боган Н. Кобилянський

Боротьба проти пістряка (рака)

В нашому намірі є оприлюднити цілу серію маленьких нотаток популярного характеру, щоб передати широкому загалові знання, потрібні для власної оборони від хвороби пістряка (рака), що так багато лиха приносить цілому людству.

1. ВИХОВАННЯ

Виховання є основою для захисту кожної людини від пістряка. Всі люди, без різниці кляс, чоловіки й жінки, не зважаючи на професії, мусять мати загальне поняття про цю дуже небезпечну та поширену хворобу. Насамперед, потрібно навчитися розпізнавати її ознаки. Вже доведено науковою статистикою, що великий відсоток захворювань на пістряк піддається цілковитому вилікуванню, якщо вчасно помічено небезпеку та вжито належних заходів до її поборення.

Проблема плекання власного здоров'я така важлива, що, наприклад, в США, увага гігієні та запобіганню різних хвороб є найбільшою зайнятістю людей. Там, до речі, сформувалася одна група жінок, яка поставила собі за мету зосередити в надійних руках справу боротьби з пістряком. До тієї організації зголошується дуже багато добровільців. Вони беруть на себе зобов'язання пізнавати серед осіб свого найближчого оточення симптоми пістряка, а також ширити, набуті ними знання про цю страшну хворобу, в тому ж оточенні. Таким чином створюються мільйонові лави поборювачів загальнолюдського лиха. Їхні слова, їхні поради і є вихованням, що щиро сприймається незліченним середовищем, яке піклується про власне здоров'я, про здоров'я своїх ближніх.

Пошанування гігієни—таке глибоке в американському суспільстві, що маси людей добровільно піддають себе цілковитому огляду лікарів, хоч і не мають ніяких ознак пістряка. Це так само, як треба поводитися з машинами. Їх все слід оглядати та перевіряти, щоб вони добре й безперебійно працювали.

Тільки за подібних умов можна впевнитися, або розвіяти здогадку про хворобу, яка починається таємно й підступно. Про існування її ви довгий час нічого не знаєте. Засадничо, ми мусимо шукати пістряка, а не чекати поки він вийде на зовні сам.

Серйозно зважте на наші поради і вказівки, що тут їх подаємо. Завжди пам'ятайте відоме прислів'я—виховуйтесь, щоб перемогти!

Уважно вдумайтеся в його значіння!

Будуймо Дім!

На будову Репрезентаційного Дому в Курітібі зголосили декларації на закупівлю акцій п. п.:

Евстахій Калинець —1000 крз.
Григорій Вихор —1000 „
Василь Фелик —2000 „
Іван Панас —1000 „
Филип Ковалюк — 500 „
Іван Сподарек —1000 „
Микола Копач — 500 „
Вас. Павличкович — 500 „
Михайло Сава —250 „
Іван Бундза —250 „

Загальна сума - 568.500 крз.

Пані Марія Маренюк, з Круз Машадо, покликана Марією Перейма, внесла на будову дому 100 крз., дружина пана Пись, з Павло Фронтін,—100 крз., Геля Мазуришин, з Курітіби,—100 крз.

НАМ ПИШУТЬ... *)

БІЛЬШЕ УВАГИ РАДІОПЕРЕСИЛАННЯМ!

Один з найповажніших засобів пропаганди нашої визвольної справи серед довколишнього оточення (крім преси, театральних вистав і т. ін.) є безперечно радіомовлення.

За прикладом наших земляків у США та Канаді, було зорганізовано на терені Бразілії, а точніше в центрі українства, в Курітібі, т.зв. „українську радіо-годину". Мусимо зазначити, що не дивлячись на безліч кричущих дефектів, організатори цієї „години" зовсім не прислухаються до голосів критики і продовжують по старому розпочате ними діло. А шкода, бо недоліків є багато і якби їх вдалося направити, то українська радіо-година стала б дійсно рупором усіх українців.

Соборність, на нашу думку, це та плятформа, на якій мусить бути побудована наша пропаганда, як серед довкілля, так і серед нас самих. Не залежно від того, хто стоїть при кермі одного із засобів пропаганди, чи зазбручанин, чи галичанин, або ж прихильник того чи іншого політичного напрямку,—вона (пропаганда) мусить бути безсторонньою і не може допускати вихвалляння однієї сторони за рахунок і на шкоду іншій (особливо ж у пересиланнях португальською мовою). Не можна не дивуватися такому „безсторонньому" (де ж редакторська етика?) редагуванню вістки про конференцію поміж національними групами паризької догоди та тими групами, що вже співпрацюють з Американським Комітетом, на якій вони виступили з декляративними заявами. Керуйтеся панове, в своїх пересиланнях не засліпленою ненавистю до нелюбих вам організацій, а уявіть, яку велику перемогу отримають українці, якщо Американський Комітет стане на позиції рівноправности представництв у справжньому Анти-Большевицькому Центрі, на зразок ОН.

Замість того, щоб займатися вигадуванням, редактору треба було б звернути пильнішу увагу на наголоси, будову речень та вимову. Бо українська мова з уст диктора звучить просто пародійно. Не треба рівнятися на пересічного в українській мові слухача і пристосовувати вимову і наголос до нього, а навпаки—підтягнути до удосконалення мови на прикладі радіопересилань, витриманих в рямцях тої мови, якою говорить, читає і пише переважна більшість населення Соборної України.

Що ж до складання програм, то тут теж далеко не все гаразд. Для прикладу взяти хоч би радіопересилання з 6 м. м., коли, після жалібної і зрештою влучно і добре складеної промови португальською мовою про 8 мільйонів українців, що згинули під час голоду 1933 р., вражені слухачі, в тім числі і бразілійці, почули модні фокстроти та вальси ..

Тут можна би було навести багато подібних прикладів, але вважаємо, що й цього досить.

П. Юревич

м. Курітіба.

*) ВІД РЕДАКЦІЇ:

Матеріяли, вміщені в цій рубриці, як і в „Листах", далеко не завжди і не в усьому віддзеркалюють думку Редакції „Хлібороба". Ми їх містимо, як окремі голоси наших читачів, що мають свої особисті певні погляди на різні справи. Так само за стиль і манеру писання цих матеріялів Редакція не відповідає. Однак, вважаємо, що наші читачі керуються добрими намірами, коли дописують до газети і прагнуть того, аби їхня критика була сприйнята відповідними українськими чинниками, як конструктивна. Саме це і визначає доцільність вміщення таких дописів.

Православна церква в Озаско

Парафіяльна Церковна Рада УАПЦ в Озаско (Сан Павло) за підписами: Голови—о. протопресвітера П. Добрянського, Заст. Голови—п. Якова Клименка, Секретаря—п. Михайла Лоя та Голови Ревізійної Комісії — п. Гаврила Вербицького надіслала до нашої Редакції листа. В тому листі повідомляється:

«... на розширеному засіданні ЦПРади в Озаско було вирішено і надалі залишатися під духовною опікою свого найвищого зверхника—Блаженнішого Владики Полікарпа, з благословення якого понад чотири роки тому і була заснована наша парафія в Сан Павлі».

НА ДОЗВІЛЛІ

ЗРОЗУМІЛИ

Учитель: — Тут є дві склянки. В одній є вода, а в другій алькоголь. Тепер кладу хробака у воду. Бачите? Живий. А тепер в алькоголь. Уже згинув. Отже, який висновок з цього досвіду?

Учень: — А той, що треба пити багато горілки, щоб погинули всі хробаки.

---

*Що є правдиве в совєтській пресі?—День, місяць і рік появи часопису.

* Суд в Сієнні, Італія, засудив італійця Еміліяна Беноккі на 18 місяців тюрми за те, що Беноккі публічно поцілував 20-літню італійку Ірму Річчіярелді, яка зовсім не бажала цього поцілунку.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Пан ЯКІВ КОРОВЕЦЬ, КУРІТІБА. Вам часопис надсилається регулярно на адресу: Р. Конселеро Лаврiндо, 34, Курітіба.

Пан МИКОЛА РИБЧУК, ПАВЛО ФРОНТІН. починаючи з 25 числа Ваш часопис надсилаємо в пакункові на ім'я пана Пиоя.

Пан ГРИГОРІЙ ГАХІВ, САНТА КАТАРІНА. гроші за передплату на 1953 рік одержали, часопис висилаємо регулярно.

Пан ОЛЕКСАНДЕР ПЕТРЕНКО, САН ПАВЛО. Ваш лист одержали. Згідно з ним змінили адресу. По одержанні грошей вишлемо поквітування за 1952 рік.

Пан доктор ВАСИЛЬ КУНИЦЯ, САН ПАВЛО. Вашого листа одержали, починаємо висилати часопис на подану Вами адресу.

Пан ДМИТРО БЕРЕЗОВСЬКИЙ, АПУКАРАНА, дякуємо за листа, по одержанні грошей вишлемо поквітування.

ЗАКЛИК

Діловий Комітет будови каплиці в Новому Ульмі (Німеччина), за дозволом і благословенням ЇХ Екселенції Високопреосвященішого Кир І в а н а, Апостольського Візитатора українців по краях Зах. Европи, звертається в імені української католицької громади оселі Новий Ульм в гарячим закликом до всіх Братів і Сестер українців і українок в Европі чи за океанами прийти нашій скитальчій громаді з матеріяльною допомогою в будові власного Божого Дому.

Українські залишенці оселі Новий Ульм, що в більшості живуть виключно зі скромних допомог німецького уряду, не всилі власними засобами побудувати заплановану церковцю. Але ж та церковця так дуже потрібна, особливо для виховання в релігійно-національному дусі нашої доростаючої молоді і шкільної дітвори, щоб зберегти її душу для нашої св. Церкви й рідного народу.

Відси й наше прохання до всіх Українців у Европі і поза Европою:

Поможіть нам доконати це свято діло! Хочемо й на скитальщині заносити наші гарячі молитви до стіп Всевишнього Творця у власному Божому Домі!

Поможіть нам зберегти Християнську душу наших дітей! Не відмовте зложити й найменшу пожертву на ту ціль.

Усі пожертви на будову каплиці просимо слати на адресу Каси ощадности в Новому Ульмі з дописною "на українську церкву".

Адреса:
(13b)
Kreissparkasse
N e u U l m Do. Germany
Konto Nr. 1843

За Комітет Будови Каплиці:
К. Григорович
Голова
В. Качмарський
Скарбник
Е. Хмільовський
Секретар
о. Василь Турковид Душпастир
Vorwerkstrasse 35|1
(13 b) N e u U l m| Do.
G e r m a n y

Друкарні часопису «Хлібороб» потрібний хлопець—підліток для вивчення складацької справи. Прийнятий на працю забезпечується платнею згідно з існуючими законами про винагородження учнів. Складати потрібно, як українські, так і бразилійські матеріяли. Є добра нагода набути цінний фах на майбутнє. Охочі, або їх батьки, мають зголоситися до адміністрації видавництва «Хлібороб».